

Arrest

nr. 163 814 van 10 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X,
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig
kind Xh

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 9 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren op 28 mei 2012 het Rijk te zijn binnengekomen, dienen op 30 mei 2012 elk een asielaanvraag in.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 26 november 2012 dienen verzoekers eveneens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 november 2012, inzake de ingediende asielaanvragen, beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 20 februari 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 26 november 2012 onontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 100 595 van 8 april 2013 weigert ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 15 mei 2013 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. De verblijfsaanvraag van 15 mei 2013 wordt op 12 juli 2013 ontvankelijk verklaard, doch vervolgens op 29 oktober 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard. Verzoekers stellen tegen deze laatste beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arresten met nrs. 122 335 en 122 336 van 11 april 2014 verwerpt de Raad de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van 20 februari 2013 en 29 oktober 2013.

1.9. Bij aangetekend schrijven van 23 juni 2014 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 juli 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 23 juni 2014 onontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet.

1.11. Bij aangetekend schrijven van 11 oktober 2014 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 oktober 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 11 oktober 2014 onontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

1.13. Bij aangetekend schrijven van 20 december 2014 dienen verzoekers een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 januari 2015 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 20 december 2014 onontvankelijk wordt verklaard, ditmaal op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing, die verzoekers op 6 februari 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.12.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

[Q. A., S.] [R.R.: ...]

[...]

[K. A., N.] [R.R. ...]

[...]

[Q. A., A.], [...]

nationaliteit: Republiek Djibouti

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is

Reden(en)

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

In de beslissing d.d. 29.10.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de beweerde herkomst van betrokkenen die als ongeloofwaardig en niet bewezen werd geacht. Deze stelling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr 122 335 d.d. 11.04.2014: "Door thans opnieuw te wijzen op de door hen voorgelegde kopiën van hun identiteitskaarten weerleggen zij niet de motivering in het arrest van de Raad van 8 april 2013. Het besluit in de eerste bestreden beslissing dat verzoekers in gebreke zijn gebleven hun werkelijke land van herkomst kenbaar te maken waardoor het onmogelijk is een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk.

Dat betrokkenen nu attesten voorleggen van de ambassade van de Republiek van Djibouti kan niet als een nieuw element beschouwd worden daar betrokkenen nog steeds niet kenbaar hebben gemaakt wat hun werkelijke land van herkomst of **land van verblijf** was.

In de bevestigende beslissing tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 08.04.2013 is het volgende opgenomen:

"De Raad stelt vast dat zowel verzoekers als verzoeksters (...) Verzoekers maken geenszins aannemelijk recent bekendheid met Djibouti dermate gering is dat niet minimaal wordt aangetoond dat verzoekers in Djibouti zijn opgegroeid nog in Djibouti te hebben verbleven (...) Verzoeker kan menen dat zijn vader ook de Djiboutese nationaliteit heeft maar dit neemt niet weg dat hij zelf ook zijn nationaliteit moet kunnen aantonen zeker nu hij niet aannemelijk kan maken in deze stad te hebben verbleven, laat staan geboren en opgegroeid. (...) **Zelf indien verzoekers geboren zijn in Djibouti en de Djiboutese nationaliteit bezitten, wat echter niet vaststaat, dan kan uit de voorgelegde stukken geenszins een verblijf in Djibouti blijken, te meer gezien de vermeldingen op verzoekers identiteitskaart aangaande zijn verblijfplaats niet stroken met zijn verklaringen.**"

Aangezien betrokkenen in gebreke zijn gebleven hun werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.

Het inreisverbod van 22.07.2014 betekend op 18.08.2014 blijft behouden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 9ter, §§ 2 en 3, 5° van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"1. Wat artikel 9ter Vreemdelingenwet betreft:

De aanvraag die verzoekers hebben ingediend steunt op artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De aanvraag werd afgewezen omdat verzoekers geen nieuwe elementen zouden hebben aangevoerd, die niet reeds in een vorige aanvraag werden besproken.

Artikel 9ter - §3 5° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

In casu wordt niet verduidelijkt om welke van de hypothesen het zou gaan. Werden de elementen reeds in de asielaanvraag ingeroepen? Werden de elementen reeds in een eerdere 9bis ingeroepen?

Uit de bestreden beslissing blijkt dit niet.

Meer nog, de bestreden beslissing verwijst naar een arrest van Uw Raad, dat handelt over de afkomst van verzoekers die niet zou vaststaan.

In dit kader is het dan ook onbegrijpelijk hoe nieuwe documenten die de identiteit en afkomst van verzoekers bevestigen, geen nieuwe elementen zouden uitmaken.

In vorige procedures was het immers dit element dat tot een weigering leidde. Verzoekers hebben zich uitgesloofd om duidelijkheid te scheppen omtrent hun identiteit. De bijkomende stukken over hun afkomst, nationaliteit en identiteit zijn ten zeerste pertinent.

Dat zij reeds eerder werden ingeroepen is manifest onjuist.

2. Nieuwe elementen

Verzoekers leggen in hun nieuwe 9ter aanvraag attesten van de ambassade van Djibouti in België neer, waaruit blijkt dat zij de Djiboutiaanse nationaliteit hebben.

Hoewel de bestreden beslissing stelt: "Aangezien betrokkenen in gebreke zijn gebleven hun werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.", worden de nieuwe bewijzen dat verzoekers de Djiboutiaanse nationaliteit hebben niet aanvaard.

Geenszins wordt uitgelegd waarom de documenten niet in overweging worden genomen als blijk van de nationaliteit van verzoekers.

Noch werden deze documenten reeds eerder voorgelegd.

Geenszins geeft de vorige beslissing aangaande 9ter Vr.W enige motivering over de herkomst van verzoekers. De Dienst Vreemdelingenzaken aanvaardde dus reeds de nationaliteit van verzoekers.

De neergelegde documenten zijn authentiek en opgemaakt door de ambassadeur van Djibouti.

Er is geen enkele motivering waarom deze documenten niet aanvaard zouden worden als bevestigingen van de nationaliteit van verzoekers.

De motivering is onjuist, minstens niet afdoende.

Verzoekers voegden hun eigen nationaliteitsgewijzen, de geboorteakte van het kind, de identiteitsbewijzen van de paternale en maternale grootouders.

Bovendien voegen zij een recent attest afkomstig van de ambassade van Djibouti te Brussel dd. 22/08/2014 toe waaruit blijkt dat verzoekers de Djiboutiaanse nationaliteit hebben.

Daarnaast voegden zij ettelijke getuigenverklaringen bij die aantonen dat zij weldegelijk afkomstig zijn uit Djibouti.

Verzoekers legden dus alle mogelijke bewijsstukken voor waaruit blijkt dat zowel beide verzoekers als hun beide ouders de Djiboutiaanse nationaliteit hebben.

De getuigenissen stellen eveneens dat verzoekers in Djibouti woonden totdat zij naar België kwamen.

De aangebrachte gegevens moeten in hun onderlinge samenhang bekeken worden en er moet gemotiveerd worden, waarom de stukken niet afdoende de afkomst en nationaliteit van verzoekers kunnen aantonen.

Verzoekers verwijzen naar het arrest 89.864 (RvV 16 oktober 2012), dat in diezelfde zin motiveert.

3. Land van herkomst of land van verblijf

In de bestreden beslissing verwijst men naar een arrest van Uw Raad waarin gesteld wordt dat het werkelijke land van herkomst van verzoekers niet duidelijk is.

Verder blijkt echter dat men verzoekers verwijt dat slechts hun land van verblijf onduidelijk is. (zie bestreden beslissing waarin land van verblijf in het vet wordt gezet)

Deze redenering gaat echter niet op.

Verzoekers verwijzen naar artikel 9ter §2 dat stelt:

[...]

In de memorie van toelichting bij het aldus gewijzigde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt omtrent de identiteitsdocumenten onder meer gesteld dat het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, de vier cumulatieve voorwaarden vermeldt waaraan de documenten die de aanvrager neerlegt, moeten voldoen en dat het "bijvoorbeeld (kan) gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart". (Parl. St. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0771/001, 145)

Verzoekers legden verschillende documenten voor, die in hun samenhang moeten bekeken worden.

De ambassade heeft de identiteitskaarten van verzoekers gezien, zoals blijkt uit de neergelegde nieuwe authentieke documenten.

De ambassade bevestigt daarna dat verzoekers van Djiboutiaanse nationaliteit zijn.

Deze authentieke attesten van de ambassade tonen zowel de identiteit als de nationaliteit van verzoekers aan, daar zij verwijzen naar de identiteitskaarten van verzoekers.

Tenslotte zijn er nog de vele getuigenissen van mensen uit Djibouti, die in België wonen, die de identiteit en afkomst van verzoekers bevestigen.

Uit het geheel van elementen kan onomstotelijk worden afgeleid dat verzoekers afkomstig zijn uit Djibouti.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist, minstens niet afdoende gemotiveerd.

4. Met betrekking tot artikel 3 EVRM

Verzoekers zoontje lijdt aan een ernstige en levensbedreigende ziekte, waarvoor geen behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Zij verwijzen naar de vele medische stukken in het administratief dossier.

Het zoontje van verzoekers heeft een constante opvolging nodig van specialisten.

Bij gebreke aan behandeling zal hij snel aan bloedarmoede gaan lijden en overlijden.

Zulke behandeling is zowel voor de ouders als voor [A.] zelf een schending van zijn recht op een menswaardig bestaan.

4. Met betrekking tot het hoger belang van het kind

Het minderjarige kind in het gezin is ernstig ziek. Hij krijgt in België een behandeling, waardoor hij als een normaal jongetje zal kunnen opgroeien, naar school gaan en studeren.

In Djibouti is er geen behandeling voor zijn ziekte.

Hij zal heel erg voorzichtig moeten zijn, omdat elke wonde kan lijden tot ernstig bloedverlies, tot bloedarmoede en daarna tot zijn overlijden.

Dit wil zeggen dat hij beter niet met andere kinderen speelt, naar school gaat of zelfs buiten speelt.

De impact van de bestreden beslissing op het leven van de kleine Abdullah is enorm.

Toch wordt in de bestreden beslissing met zijn belang geen enkele rekening gehouden.

Nochtans is België verdragspartij bij het Kinderrechtenverdrag, dat ook aan minderjarige onmiskenbaar rechten verleent, wanneer een beslissing wordt genomen die hen nadeel bezorgt.

Verzoekers verwijzen naar de relevante artikelen van het Kinderrechtenverdrag, getekend te New York op 20 november 1989 en geratificeerd door België.

In de preambule staat:

"The States Parties to the present Convention, ...

Convinced that the family, as the fundamental group of society and the natural environment for the growth and well-being of all its members and particularly children, should be afforded the necessary protection and assistance so that it can fully assume its responsibilities within the community

Recognizing that the child, for the full and harmonious development of his or her personality, should grow up in a family environment, in an atmosphere of happiness, love and understanding, ...

Have agreed as follows: ...

Artikel 3 stelt:

1. *In all actions concerning children, whether undertaken by public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies, the best interests of the child shall be a primary consideration.*

2. *States Parties undertake to ensure the child such protection and care as is necessary for his or her well-being, taking into account the rights and duties of his or her parents, legal guardians, or other individuals legally responsible for him or her, and, to this end, shall take all appropriate legislative and administrative measures.*

3. *States Parties shall ensure that the institutions, services and facilities responsible for the care or protection of children shall conform with the standards established by competent authorities, particularly in the areas of safety, health, in the number and suitability of their staff, as well as competent supervision.*

Artikel 6 stelt:

2. *States Parties shall ensure to the maximum extent possible the survival and development of the child.*

Er is in de bestreden beslissing geen enkele motivering te vinden over het hoger belang van het kind.

Er is dan ook geen enkele rekening gehouden met de gevolgen die de bestreden beslissing heeft op Abdullah.

De bestreden beslissing lijdt ertoe dat Abdullah zal moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, waar hij niet naar school zal kunnen, niet buiten zal kunnen spelen, kortom geen kind zal kunnen zijn en zich niet zal kunnen ontwikkelen.

Het is evident dat dit ingaat tegen het hoger belang van het kind.

De bovenvermelde artikelen en artikel 22bis van de Grondwet zijn dan ook geschonden."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekers betwisten als dusdanig niet dat de bestreden beslissing is gemotiveerd aan de hand van zowel juridische als feitelijke overwegingen, waarbij zij zelf aangeven er kennis van te hebben kunnen nemen dat deze beslissing is gesteund op artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Zij betogen wel dat niet wordt verduidelijkt op basis van welke concrete, in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet vervatte, hypothese wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun aanvraag. De Raad stelt evenwel vast dat gelet op de feitelijke overwegingen waarop de bestreden beslissing steunt op voldoende duidelijke wijze blijkt dat verweerder hierbij oordeelde dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zo neemt de concrete motivering van de bestreden beslissing een aanvang door te verwijzen naar het gegeven dat op de beweerde herkomst uit Djibouti van verzoekers reeds uitgebreid werd ingegaan in het kader van de beslissing genomen op 29 oktober 2013 inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 mei 2013, doch deze niet geloofwaardig en niet bewezen werd geacht. Verweerder stelt vervolgens dat verzoekers door in de thans voorliggende aanvraag attesten van nationaliteit voor te leggen van de ambassade van de Republiek van Djibouti geen nieuw element hebben aangebracht, omdat zij aldus "*nog steeds niet kenbaar hebben gemaakt wat hun werkelijke land van herkomst of **land van verblijf** was*". Nu voorafgaand aan deze vaststelling dat gelet op de attesten van nationaliteit geen nieuw element blijkt, enkel wordt verwezen naar de eerdere beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 mei 2013, kan de bestreden beslissing volgens de Raad enkel zo worden gelezen dat verweerder daarin toepassing maakt van deze aangehaalde niet-ontvankelijkheidsgrond binnen artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Verweerder geeft zodoende op voldoende duidelijke wijze aan dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 mei 2013 werd afgewezen omdat het voorgehouden land van herkomst in de zin van het land van verblijf voorafgaand aan de komst naar België ongeloofwaardig en niet bewezen werd geacht, en de attesten van nationaliteit in dit verband geen verheldering brengen. Verweerder ondersteunt zijn vaststelling vervolgens door een verwijzing naar het arrest van de Raad van 8 april 2013 inzake verzoekers' asielaanvragen, waarbij werd vastgesteld dat verzoekers' bekendheid met Djibouti dermate gering is dat niet minimaal wordt aangetoond dat zij aldaar zijn opgegroeid en zij niet aannemelijk maken aldaar recentelijk te hebben verbleven en waarbij vervolgens wordt beklemtoond dat zelfs indien verzoekers in Djibouti zijn geboren en de nationaliteit hebben van dit land nog niet blijkt dat zij aldaar ook werkelijk hebben verbleven. Verweerder benadrukt dat hij onmogelijk een onderzoek kan voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen indien verzoekers nalaten hun "*werkelijke land van herkomst*" kenbaar te maken en nodigt verzoekers uit hierover alsnog duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.

De Raad stelt vast dat de uiteenzetting in de bestreden beslissing verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2.1. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.2.3. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet aldus verschillende hypothesen. Allereerst komt in aanmerking voor een verblijfsmachtiging de vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM, die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Hiertoe is vereist dat een vreemdeling actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Daarnaast is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

2.2.2.4. Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet – bepaling op grond waarvan verzoekers' thans voorliggende verblijfsaanvraag gegrond op medische redenen onontvankelijk wordt verklaard – bepaalde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

2.2.2.5. In casu werd de door verzoekers ingeroepen gezondheidstoestand van hun kind reeds onderzocht in het kader van de gegrondheidsfase van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name in het kader van de verblijfsaanvraag op grond artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 mei 2013. Hierbij werd door een arts-adviseur vastgesteld dat het kind lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of het land van verblijf. Hierbij werd eveneens reeds vastgesteld dat de vereiste behandeling niet beschikbaar is in Djibouti. Er werd vervolgens, in de ongegrondheidsbeslissing van 29 oktober 2013, evenwel verwezen naar zowel de beslissingen van de commissaris-generaal als het arrest van de Raad van 8 april 2013 in het kader van de asielaanvragen, waarbij verzoekers' voorgehouden land van herkomst Djibouti als ongeloofwaardig werd beoordeeld. Hierbij werd volgende passage uit voormeld arrest van de Raad benadrukt: *“Zelfs indien verzoekers geboren zijn in Djibouti en de Djiboutese nationaliteit bezitten, wat echter niet vaststaat, dan kan uit de voorgelegde stukken geenszins een verblijf in Djibouti blijken, te meer gezien de vermeldingen op verzoekers identiteitskaart aangaande zijn verblijfplaats niet stroken met zijn verklaringen”* en vervolgens besloten dat *“Aangezien betrokkenen in gebreke zijn gebleven hun werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, het onmogelijk [is] een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst”*. Verzoekers werden uitgenodigd hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.

De Raad stelt vast dat verweerder zodoende in zijn beslissing van 29 oktober 2013 op duidelijke wijze aangaf dat voor hem de determinerende weigeringsgrond de vaststelling was dat bij gebreke aan duidelijkheid omtrent niet zozeer de vraag of verzoekers nu al dan niet de nationaliteit van Djibouti hebben maar voornamelijk het land waar verzoekers steeds werkelijk hebben verbleven, het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen niet op nuttige wijze verder kan worden gevoerd. Hij gaf aldus in wezen aan dat in de situatie waar het voorgehouden land van nationaliteit niet overeenstemt met het land waar men steeds verblijf heeft gehouden, ook over dit laatste duidelijkheid dient te bestaan om op nuttige wijze het onderzoek ten gronde te voeren in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun beroepsmogelijkheden hebben uitgeput tegen de beslissing van 29 oktober 2013 en deze beslissing thans definitief aanwezig is in het rechtsverkeer.

2.2.2.6. Er dient te worden aangenomen dat verzoekers door het indienen van de thans voorliggende verblijfsaanvraag tot doel hadden alsnog duidelijkheid te verschaffen omtrent hun herkomstland, derwijze dat het gegrondheidsonderzoek in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – met name het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in het land van herkomst of verblijf – alsnog kan worden verdergezet.

2.2.2.7. Verzoekers beriepen zich ten overstaan van de Belgische autoriteiten een eerste maal op hun voorgehouden herkomst uit Djibouti in het kader van hun asielaanvragen. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 115 731 van 8 april 2013 onder meer als volgt:

“De Raad stelt vast dat zowel verzoekers als verzoeksters bekendheid met Djibouti dermate gering is dat niet minimaal wordt aangetoond dat verzoekers in Djibouti zijn opgegroeid, er vrienden en kennissen hebben, gehuwd zijn, zelf kinderen gekregen hebben en intussen een handelszaak hebben geleid.

[...]

Zelfs indien verzoekers geboren zijn in Djibouti en de Djiboutese nationaliteit bezitten, wat echter niet vaststaat, dan kan uit de voorgelegde stukken geenszins een verblijf in Djibouti blijken, te meer gezien de vermeldingen op verzoekers identiteitskaart aangaande zijn verblijfplaats niet stroken met zijn verklaringen. Voorts kan uit verzoekers verklaringen blijken dat ze ook de Jemenitische nationaliteit hebben nu hun beide grootouders de Jemenitische nationaliteit hebben. Dat verzoeker weinig weet over de wedervaren van zijn grootvaders in Jemen of de nationaliteit van zijn grootouders is een loutere bewering die niet kan worden aangenomen nu niet kan worden ingezien waarom de familiegeschiedenis ook geen belangrijk aspect van het Arabische familieleven zou vormen. Bovendien wordt de Djiboutese nationaliteit van verzoekers vader ondergraven nu verzoeker beweert dat zijn grootmoeder langs vaderszijde de Jemenitische nationaliteit bezat en Jemen nooit verlaten heeft. Immers verzoeker ontkent aldus zijn bewering dat zijn vader in Djibouti is geboren (gehoor verzoeker p. 18-19). Ten slotte had verzoekers grootvader langs vaderszijde eveneens de Jemenitische nationaliteit wat opnieuw de beweerde Djiboutiaanse nationaliteit van zijn vader ondermijnt. Minstens kan aangenomen worden dat verzoeker ook de Jemenitische nationaliteit heeft. In zoverre verzoekers problemen hebben in Djibouti, wat niet werd aangetoond, kunnen zij zich vestigen in Jemen.”

De Raad oordeelde aldus dat enerzijds verzoekers hun Djiboutiaanse nationaliteit niet aannemelijk maakten en anderzijds dat zelfs indien alsnog zou blijken dat zij in Djibouti zijn geboren en de nationaliteit van dit land hebben geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat zij aldaar werkelijk hebben verbleven in de zin dat zij aldaar zijn opgegroeid en gehuwd, een zaak hadden, Hierbij wordt ook aangegeven dat er sprake is van bijzonder ernstige aanwijzingen dat verzoekers de Jemenitische nationaliteit hebben.

In het kader van hun verblijfsaanvraag op grond artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 mei 2013 voegden verzoekers de door hen in het kader van hun asielaanvragen reeds voorgelegde kopieën van hun identiteitskaarten van Djibouti evenals de geboorteakte van hun kind. Zoals reeds werd aangestipt, bekleemtoonde verweerder in zijn beslissing van 29 oktober 2013 de eerdere beoordeling door de Raad in zijn arrest van 8 april 2013 dat zelfs indien verzoekers geboren zijn in Djibouti en de Djiboutese nationaliteit bezitten, geenszins een verblijf in Djibouti blijkt, om te besluiten dat zij in gebreke bleven hun werkelijke land van herkomst kenbaar te maken waardoor het onmogelijk was om een (verder) onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen.

In hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 23 juni 2014 legden verzoekers ter staving van hun identiteit en herkomst andermaal de kopieën van hun identiteitskaarten van Djibouti en het attest van geboorte van hun kind neer. Bijkomend legden zij nog volgende stukken voor: kopieën van identiteitsbewijzen van de paternale en maternale grootouders van het kind, kopieën van de geboorteaktes van verzoekers zelf en getuigenverklaringen. In zijn beslissing van 22 juli 2014 verwees verweerder allereerst naar het gestelde in zijn eerdere beslissing van 29 oktober 2013, en het in dit verband gewezen arrest van de Raad op 11 april 2014. Vervolgens werd ingegaan op de door verzoekers bijkomend voorgelegde identiteitsbewijzen van de grootouders van het kind en de geboorteaktes. Verweerder benadrukte andermaal de passage in het arrest van de Raad van 8 april 2013 dat “[z]elfs indien verzoekers geboren zijn in Djibouti en de Djiboutese nationaliteit bezitten, wat echter niet vaststaat, dan kan uit de voorgelegde stukken geenszins een verblijf in Djibouti blijken”. Hij gaf aan dat gelet op deze voorgelegde stukken nog steeds geen werkelijk verblijf in Djibouti blijkt. Betreffende de voorgelegde getuigenverklaringen werd gesteld dat deze stukken een gesolliciteerd karakter hebben en deze niet zijn uitgereikt door een bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten in deze materie. Ook wat deze stukken betreft, oordeelde hij aldus dat deze niet van aard zijn een werkelijk verblijf in Djibouti aan te tonen. Verweerder stelde andermaal vast dat verzoekers in gebreke bleven hun werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, waardoor het niet mogelijk was een (verder) onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen. Er blijkt niet dat verzoekers, die op 18 augustus 2014 kennis kregen van voormelde beslissing, tegen deze beslissing in beroep zijn gegaan. Er dient aldus te worden aangenomen dat ook deze beslissing definitief is geworden.

Wat vervolgens de thans voorliggende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft, legden verzoekers – wat hun voorgehouden herkomst uit Djibouti betreft – andermaal volgende stukken voor zoals deze reeds eerder voorlagen: kopieën van de nationale identiteitskaarten van verzoekers, een akte uit de registers van de burgerlijke stand van Turnhout betreffende de geboorte van hun kind, kopieën van identiteitsbewijzen van de paternale en maternale grootouders van het kind, kopieën van de geboorteaktes van verzoekers en verklaringen op eer dat verzoekers de Djiboutiaanse nationaliteit hebben en/of aldaar hebben verbleven. Ditmaal werden bijkomend attesten van nationaliteit van de ambassade van Djibouti voorgelegd. Zoals reeds werd aangeduid, oordeelde verweerder dat de aan deze aanvraag ten grondslag liggende elementen betreffende verzoekers’ herkomst reeds werden ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 mei 2013. Verweerder benadrukte in dit verband dat verzoekers middels de voorgelegde attesten van nationaliteit van de ambassade van Djibouti nog steeds niet kenbaar maken wat *“hun werkelijke land van herkomst of land van verblijf was”*.

2.2.2.8. Verzoekers stellen in hun middel niet te begrijpen waarom de door hen voorgelegde nieuwe stukken betreffende hun identiteit en hun afkomst geen nieuwe elementen zouden uitmaken, nu hun vorige procedures telkens werden afgewezen omdat hierover onduidelijkheid bestond. Zij zijn van mening dat de nieuwe stukken over hun afkomst, nationaliteit en identiteit ten zeerste pertinent zijn en het manifest onjuist is dat deze reeds eerder zouden zijn ingeroepen.

Er werd reeds vastgesteld dat de thans bestreden beslissing enkel zo kan worden gelezen dat daarin wordt geoordeeld dat verzoekers geen nieuwe elementen hebben voorgelegd in vergelijking met de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 mei 2013. De determinerende weigeringsgrond in de ongegrondheidsbeslissing die met betrekking tot deze aanvraag werd genomen, betrof de vaststelling dat in de situatie van verzoekers bij gebreke aan duidelijkheid omtrent niet zozeer de vraag of verzoekers nu al dan niet de nationaliteit van Djibouti hebben maar voornamelijk het land waar verzoekers steeds werkelijk hebben verbleven, het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen niet op nuttige wijze verder kan worden gevoerd.

De Raad stelt allereerst vast dat wat betreft de door verzoekers voorgelegde kopieën van de nationale identiteitsbewijzen en het uittreksel uit de registers van de Burgerlijke Stand van Turnhout betreffende de geboorte van het kind, deze stukken als dusdanig reeds voorlagen in het kader van de verblijfsaanvraag van 15 mei 2013. Betreffende de voorgelegde identiteitsbewijzen van de paternale en maternale grootouders van het kind, geboorteaktes van verzoekers zelf en verklaringen op eer dringt de vaststelling zich verder op dat hierop reeds uitvoerig werd ingegaan in de eerdere beslissing van 22 juli 2014. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking gaf verweerder, na te hebben verwezen naar de beslissing van 29 oktober 2013, aan dat gelet op de voorgelegde identiteitsbewijzen van de grootouders van het

kind en de geboorteaktes nog steeds geen werkelijk verblijf in Djibouti blijkt. Betreffende de voorgelegde getuigenverklaringen werd gesteld dat deze stukken een gesolliciteerd karakter hebben en deze niet zijn uitgereikt door een bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten in deze materie. Ook wat deze stukken betreft, oordeelde hij aldus dat deze niet van aard zijn een werkelijk verblijf in Djibouti aan te tonen. Verweerder stelde andermaal vast dat verzoekers in gebreke bleven hun werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, waardoor het niet mogelijk was een (verder) onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen. Wat deze voorgelegde stukken betreffende verzoekers' voorgehouden herkomst betreft, stelde verweerder aldus reeds vast dat deze stukken niet van aard zijn verzoekers voorgehouden werkelijk verblijf in Djibouti aan te tonen en aldus niet toelaten een verder onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen. Verzoekers gaven niet aan dat zij hiermee niet akkoord konden gaan, nu zij niet in beroep gingen tegen de beslissing van 22 juli 2014. Er dient, zoals hierboven reeds werd geded, te worden aangenomen dat voormelde beslissing definitief is geworden. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat verweerder op deze stukken nog nader diende in te gaan in de thans bestreden beslissing. Minstens blijkt niet dat verzoekers thans enig belang hebben bij hun betoog wat deze stukken betreft, gelet op de eerdere vaststellingen door het bestuur dat deze stukken niet vermogen verzoekers voorgehouden werkelijk verblijf in Djibouti aan te tonen en aldus niet toelaten het onderzoek ten gronde verder te zetten. Deze door verzoekers voorgelegde stukken werden reeds beoordeeld door het bestuur en de genomen beslissingen in dit verband zijn thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Wat verder de voorgelegde attesten van nationaliteit betreft, wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat ook deze stukken niet van aard zijn aan te tonen wat het werkelijke land van herkomst, in de zin van het land van verblijf van verzoekers is en deze stukken aldus niet zijn te beschouwen als een nieuw element.

De Raad stelt vast dat de beoordeling door verweerder dat deze attesten van nationaliteit niet aantonen dat zij ook werkelijk hebben verbleven in dit land, niet strijdig is met de inhoud van deze attesten en geenszins kennelijk onredelijk is. Verweerder wees in dit verband zo ook op de eerdere vaststelling door de Raad in zijn arrest van 8 april 2013 dat zelfs indien verzoekers geboren zijn in Djibouti en de Djiboutiaanse nationaliteit bezitten, zij geenszins aannemelijk maken dat zij ook werkelijk hebben verbleven in dit land.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat verweerder niet kon oordelen dat deze attesten geen nieuw element uitmaken terwijl zij middels deze stukken net duidelijkheid hebben verschaft betreffende de punten waaromtrent onduidelijkheid bestond in het kader van hun vorige procedures en deze aldus ten zeerste pertinent zijn, benadrukt de Raad dat de voorgaande procedures werden afgesloten hoofdzakelijk omdat er nog (steeds) onduidelijkheid bestond omtrent het werkelijke land van herkomst van verzoekers, in de zin van het land alwaar zij steeds hebben verbleven voorafgaand aan de komst naar België. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, kon verweerder oordelen dat op dit punt door de voorlegging van de attesten van nationaliteit nog steeds geen duidelijkheid werd verschaft door verzoekers. Verzoekers maken aldus geenszins aannemelijk dat de voorgelegde attesten van nationaliteit als een nieuw element dienden te worden aanvaard gelet op hun pertinentie.

Verzoekers benadrukken vervolgens dat de attesten van nationaliteit op geen enkel ogenblik reeds voorlagen bij het bestuur en dat waar verweerder het tegendeel beweert dit manifest onjuist is. De Raad merkt evenwel op dat verweerder in zijn beslissing als dusdanig geenszins stelt dat deze attesten reeds voorlagen, en om deze reden niet worden aanvaard als nieuw element. Wel stelt hij vast dat nu op basis van deze attesten nog steeds niet blijkt wat het land is waar verzoekers steeds werkelijk hebben verbleven voorafgaand aan hun komst naar België, deze attesten niet als een nieuw element worden weerhouden. De Raad wijst erop dat het loutere gegeven dat in het kader van de thans voorliggende aanvraag stukken werden aangebracht die nog niet eerder voorlagen, op zich nog niet volstaat opdat ook sprake is van een "*nieuw element*". Een nuttige invulling van het begrip '*nieuwe elementen*' zoals bedoeld in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, vereist ook dat de relevantie van de nieuw voorgelegde stukken dient vast te staan. Gelet op de eerdere beoordeling in de beslissing van 29 oktober 2013 gaf verweerder aan dat de vraag of verzoekers al dan niet de nationaliteit van Djibouti hebben ook in het kader van hun procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet vermag determinerend te zijn, omdat zelfs indien dit het geval is nog niet blijkt dat zij ook werkelijk hebben verbleven in dit land, gelet op de gedane vaststellingen in het kader van hun asielaanvragen, en aldus het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden alsnog door verzoekers wordt gehinderd. Er dient te worden aangenomen dat verweerder zich aldus het recht wenste voor te behouden om de

beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen eveneens te beoordelen in het licht van het land of de landen waar verzoekers steeds werkelijk hebben verbleven voorafgaand aan de komst naar België en waarvan zij mogelijk ook de nationaliteit hebben. De Raad kan zo in casu ook niet om zijn vaststelling in het eerdere arrest van 8 april 2013 inzake verzoekers' asielaanvragen heen dat er in hun situatie ernstige aanwijzingen bestaan dat zij minstens ook de Jemenitische nationaliteit hebben doch zij deze achterhouden. Het komt de Raad geenszins kennelijk onredelijk voor waar verweerder verzoekers in het kader van de medische verblijfsprocedure vraagt hieromtrent duidelijkheid te verschaffen en waar verweerder aangeeft dat enkel dan zij het volledige onderzoek ten gronde kunnen voeren waartoe zij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gerechtigd zijn.

In het licht van hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekers met hun uiteenzetting niet aannemelijk maken dat verweerder op basis van onjuiste feiten of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de voorgelegde attesten van nationaliteit niet zijn te beschouwen als een nieuw element. Minstens blijkt niet dat verzoekers het vereiste belang hebben bij hun kritiek in dit verband. Verzoekers maken immers niet aannemelijk dat de betreffende attesten van nationaliteit van aard zijn dat deze de eerdere beoordeling in de definitief geworden beslissing van 29 oktober 2013 vermogen te wijzigen.

In zoverre verzoekers stellen dat niet wordt toegelicht waarom de voorgelegde stukken dan wel geen bewijs van hun Djiboutiaanse nationaliteit kunnen inhouden, merkt de Raad op dat verzoekers met dit betoog volledig voorbijgaan aan de determinerende motivering waarop de bestreden beslissing steunt. Verweerder betwist in zijn beslissing als dusdanig immers niet dat de voorgelegde attesten van de ambassade van Djibouti als bewijs kunnen gelden dat verzoekers alsnog de nationaliteit van dit land hebben. Hij geeft wel aan dat aldus nog geen nieuw element voorligt, nu deze attesten niet van aard zijn aan te tonen wat *"hun werkelijke land van herkomst of land van verblijf was"*. Verweerder heeft aldus op duidelijke wijze aangegeven dat de attesten geen nieuw element zijn omdat hieruit niet blijkt wat het land is waar verzoekers steeds werkelijk hebben verbleven voorafgaand aan hun komst naar België. Verzoekers kunnen ook geenszins in redelijkheid voorhouden er geen kennis van te hebben dat verweerder in het kader van hun eerdere verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vooral benadrukte dat er duidelijkheid diende te bestaan omtrent hun werkelijke land van herkomst of verblijf, eerder dan hun al dan niet Djiboutiaanse nationaliteit. Verzoekers kunnen geenszins dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd waarom de voorgelegde stukken hun Djiboutiaanse nationaliteit niet aantonen, zonder de determinerende motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Door vervolgens op algemene wijze te betogen dat de aangebrachte gegevens in hun onderlinge samenhang dienden te worden bekeken, tonen verzoekers evenmin aan dat verweerder enige kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt. Zo lichten zij niet concreet toe op welke wijze dan wel zou kunnen worden vastgesteld dat er duidelijkheid bestond over het land van werkelijk verblijf van verzoekers of dat er sprake is van een nieuw element. Dit algemene betoog kan niet volstaan. In zoverre zij in dit verband betogen dat gelet op het gegeven dat de ambassade van Djibouti op basis van hun identiteitskaarten hun nationaliteit bevestigde en gelet op de voorgelegde getuigenverklaringen niet kan worden getwijfeld aan hun werkelijke herkomst uit Djibouti, herhaalt de Raad dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt waar het bestuur de voorgelegde attesten van nationaliteit niet beschouwd als (voldoende) bewijs dat verzoekers ook steeds werkelijk hebben verbleven in dit land en aan deze beoordeling geen afbreuk wordt gedaan gelet op de voorgelegde verklaringen op eer nu het bestuur reeds vaststelde dat dergelijke verklaringen geen bewijswaarde kan worden toegedicht.

Verzoekers geven nog aan dat verweerder niet dienstig kan verwijzen naar enige onduidelijkheid omtrent hun land van verblijf. Zij verwijzen in dit verband naar de bepalingen van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat deze bepaling handelt over de vereiste dat de aanvrager zijn identiteit dient aan te tonen. In de thans voorliggende beslissing wordt op zich evenwel niet betwist dat het bewijs van identiteit van verzoekers is geleverd. Wel stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat er geen sprake is van een nieuw element en verzoekers door de voorlegging van de attesten van nationaliteit andermaal geen stukken voorleggen die duidelijkheid verschaffen over het land waar zij steeds werkelijk hebben verbleven. Er blijkt niet dat de verwijzing naar deze bepaling dienstig is in huidig voorliggende zaak. Er blijkt zo ook geenszins dat, zoals reeds werd aangestipt, in de situatie dat aanvragers steeds hebben verbleven in een ander land dan datgene waarvan zij de nationaliteit aantonen, en waarbij bovendien ook reeds werd vastgesteld dat er ernstige aanwijzingen zijn dat zij minstens ook een andere nationaliteit hebben doch achterhouden, het kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn waar verweerder zich het recht voorbehoud om in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische

zorgen ook te voeren met betrekking tot eventuele andere landen van nationaliteit of eventueel zelfs het land waar de aanvragers steeds werkelijk hebben verbleven, al dient in dit laatste wel vast te staan dat de aanvragers ook redelijkerwijze kunnen terugkeren naar dit land. Er blijkt niet dat in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel een onderzoek ten gronde zou kunnen plaatsvinden in functie van het land van nationaliteit zoals dit blijkt uit het door de aanvragers voorgelegde identiteitsdocument. Anders oordelen, zou er ook op kunnen neerkomen dat aanvragers met meerdere nationaliteiten kunnen kiezen in functie van welke van hun nationaliteiten de aanvraag wordt onderzocht, door hun andere nationaliteiten achter te houden, hetgeen in welbepaalde gevallen aanleiding kan geven tot de situatie waarin een verblijfsmachtiging zou dienen te worden toegekend terwijl er wel degelijk behandelingsmogelijkheden zijn in een ander land van nationaliteit.

Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.2.2.9. De Raad stelt vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat in hun specifieke situatie – waarbij in het kader van hun asielaanvragen werd vastgesteld dat zelfs indien alsnog zou blijken dat Djibouti het land van geboorte en van nationaliteit is, nog niet blijkt dat zij aldaar ook zijn opgegroeid en werkelijk hebben verbleven en er daarenboven ernstige aanwijzingen bestaan dat verzoekers ook de Jemenitische nationaliteit hebben doch achterhouden, daargelaten de vraag of dit dan ook het land is waar verzoekers hebben verbleven voor hun komst naar België – verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze hierbij kennelijk onredelijk of onwettig heeft gehandeld.

2.2.2.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.5. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekers om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische redenen wordt afgewezen. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Vermits de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, kunnen verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig niet dienstig inroepen (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458). De bestreden beslissing ontzegt het kind daarenboven ook geenszins een medische behandeling.

2.2.6. De Raad wijst er daarnaast op dat de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag zoals deze door verzoekers worden ingeroepen, op zichzelf – wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft – niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn – zoals verweerder terecht aangeeft – geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen aldus de

rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Artikel 22bis, eerste lid van de Grondwet voorziet dat elk kind recht heeft *“op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit”*. Verzoekers maken met hun beschouwingen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing de integriteit van hun kind in het gedrang brengt. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en verder verzoekers' verblijfstoestand op zich niet wijzigt. Er blijkt niet dat verzoekers' kind in België, zoals in het verleden, niet verder de nodige medische zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde artikel 22bis van de Grondwet verder uit met enkele nieuwe bepalingen, meer specifiek met de bepaling dat *“elk kind(...) het recht (heeft) zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan”*, dat *“elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen”* en dat *“het belang van het kind (...) de eerste overweging (is) bij elke beslissing die het kind aangaat”*. Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Kinderrechtenverdrag op te nemen in de Grondwet, daar *“(v)olgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde”* (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/001, 4).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen”* (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat, nr. 3-265/3, 5). De werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”* (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat 2004-05, nr. 1501/001). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging *“a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen. (...) De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. (...) Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan.”* (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/005, 29-33).

Gezien voormelde vaststellingen kan evenmin een schending van artikel 22bis van de Grondwet worden vastgesteld en kan evenmin worden ingezien hoe verzoekers uit deze bepaling enig recht op verblijf zouden kunnen putten. De door verzoekers ingeroepen bepalingen, die zeer algemene bepalingen betreffen, mogen bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat deze de toepassing van de in de Vreemdelingenwet voorziene procedureregels zouden uitsluiten.

Daarenboven merkt de Raad, met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen bepalingen, op dat verzoekers hun betoog steunen op de premisse dat zij als gevolg van de bestreden beslissing zullen moeten terugkeren naar hun land van herkomst Djibouti. Zij stellen dat dit ingaat tegen de belangen van hun kind. Verzoekers gaan er aldus evenwel aan voorbij dat de thans bestreden beslissing geenszins gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel en deze beslissing verzoekers uitdrukkelijk uitnodigt bij een eventuele nieuwe aanvraag duidelijkheid te verschaffen betreffende het land of de landen alwaar zij steeds werkelijk hebben verbleven voorafgaand aan de komst naar België. Aldus kan ook niet worden ingezien dat verweerder in de bestreden beslissing enige motivering zou moeten voorzien in het licht

van de belangen van het kind bij een terugkeer naar Djibouti, en dit nog los van de vaststelling dat de ingeroepen bepalingen op zich geenszins in enige formele motiveringsplicht voorzien.

Dit onderdeel van het middel kan niet worden weerhouden.

2.2.7. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS